

בש"פ 8500/14 - איהאב פאהום נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 8500/14

לפני: כבוד השופט י' דנציגר

העורר: איהאב פאהום

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בנצרת בע"ח
16859-11-14 מיום 9.12.2014 אשר ניתנה על ידי
כב' השופט סגן הנשיא ד"ר א' אברהם.

תאריך הישיבה: ב' בטבת התשע"ה (24.12.2014)

בשם העורר: עו"ד וופא זועבי-פאהום

בשם המשיבה: עו"ד אייל כהן

החלטה

לפני ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בנצרת (השופט סגן הנשיא ד"ר א' אברהם) בע"ח 16859-11-14 מיום 9.12.2014 בה דחה בית המשפט את בקשת העורר לעיון חוזר בתנאי שחרורו וכן את בקשתו לגילוי חומרי חקירה.

עמוד 1

1. על פי כתב האישום, העורר והמתלוננת - שניהם עורכי דין - עברו יחדיו תקופה מסוימת. בשלב מסוים החל העורר מגלה יחס אובססיבי כלפי המתלוננת. העורר החל מתקשר אל המתלוננת בשעות לא שגרתיות, שולח לה הודעות בפייסבוק ומעיר לה הערות אישיות שאינן הולמות, לרבות הערות בעלות גוון מיני. בתוך כך הפגין העורר בקיאות מטרידה בפרטי חייה האישיים של המתלוננת. על רקע התנהגותו זו הודיעה המתלוננת לעורר על הפסקת עבודתו עמה ושילמה לו את השכר אשר היא סברה שמגיע לו. אולם, העורר דרש סכום נוסף ואיים על המתלוננת כי יחשוף בפני בעלה דברים אותם "בעלה ישמח לדעת". בשל איומים אלו הסכימה המתלוננת לשלם לעורר את הסכום שהתבקש.

כעבור כמה ימים התקשר העורר לבית המתלוננת ואיים עליה כי באם לא תשלם את חובה כלפיו הוא יבוא לביתה ויחשוף פרטים מסוימים לבעלה. בסופו של יום, ולנוכח פחדה מהעורר, שילמה המתלוננת לעורר את הסכום שביקש. לאחר מכן ביקש העורר מן המתלוננת כי תכתוב עבורו מכתב המלצה, והיא נענתה לדרישתו. לאחר מכן דרש העורר מהמתלוננת את רשימת הלקוחות עמם עבד במסגרת עבודתו עמה, והיא סירבה. בתגובה המשיך העורר להטריד את המתלוננת בטלפון ולאיים עליה, בין היתר, כי הוא יפגע בילדיה וישרוף את משרדה. בהמשך הגיע העורר למסעדה בה שהתה המתלוננת עם אחד מידידיה, וחזר על דרישותיו תוך שהוא מכה בידו על השולחן ומאיים. ביום המחרת הבחינה המתלוננת בעורר נוסע במכוניתו סמוך לביתה בשעת לילה, ולכן נטלה את ילדיה וניגשה להתלונן במשטרה.

רקע והליכים קודמים

2. בד ובד עם כתב האישום הגישה המשיבה בקשה לעצור את העורר עד לתום ההליכים. בית המשפט קבע כי קיימת עילה למעצר העורר אך הורה על שחרורו בתנאים, ביניהם מעצר בית. ביום 28.10.2014 הגיש העורר בקשה לביטול תנאי השחרור, תוך שטען כי עדות המתלוננת בחקירתה הראשית הביאה לכרסום בתשתית הראייתית הלכאורית כנגדו. בית המשפט דחה בקשה זו וביום 18.11.2014 הגיש העורר בקשה נוספת לביטול תנאי השחרור. בבקשתו טען העורר, בין היתר, כי עדות המתלוננת בחקירתה הנגדית גרמה לכרסום משמעותי בתשתית הראייתית הלכאורית, באופן המצדיק את שחרורו ממעצר.

3. בית המשפט המחוזי עיין בפרוטוקולי עדותה של המתלוננת, בהודעותיה במשטרה ובחומר החקירה וקבע כי עדות המתלוננת עולה בקנה אחד עם גרסאותיה במשטרה. כן קבע בית המשפט כי חוסר ההתאמה המסוים בין הודעת המתלוננת לבין עדותה אינו נוגע לשורש הגרסה ואינו מאיין את ערכה הראייתי הלכאורי.

4. יחד עם הבקשה לעיון חוזר הגיש העורר בקשה לעיון בחומר חקירה לפי סעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: חוק סדר הדין הפלילי). בבקשתו עתר העורר לקבל שני מכשירי טלפון ניידים שבבעלותו אשר נתפשו בידי המשטרה וכן את מכשיר הטלפון הנייד "הירדני" של המתלוננת ואת הכרטיס הסיים שבו. עוד ביקש העורר צו המורה לחברת פייסבוק לשחזר את חשבון הפייסבוק של המתלוננת.

5. בית המשפט קיבל את בקשת העורר בחלקה והורה, בהתאם להסכמת המשיבה, על העברת מכשירי הטלפון של העורר לידי. אולם, בית המשפט קבע כי לא הוכח כי יתר המידע המבוקש, העוסק, באופן כללי, בהתקשרויותיה של

המתלוננת עם סביבתה, רלוונטי להגנת העורר. בית המשפט ציין כי העורר לא הצביע על התקשרות מסוימת או על סוג מסוים של התקשרויות הרלוונטי להגנתו, ומשכך לא ניתן לערוך איזון של ממש בין האינטרס שבגילוי לבין פרטיותה של המתלוננת.

6. הערר שלפני מכון הן להחלטה בעניין תנאי השחרור והן להחלטה בעניין העיון בחומרי החקירה.

טענות העורר

7. העורר – באמצעות באת כוחו עו"ד ופא זועבי-פאהום – טוען כי דחיית בקשתו לעיון חוזר בתנאי השחרור אינה מתיישבת עם החלטת בית המשפט המחוזי מיום 5.11.2014 (השופט ד"ר א' אברהם) בה צוין כי לאחר חקירת המתלוננת ניתן יהיה לשקול את שחרור של העורר ממעצר בית. עוד טוען העורר כי החלטה זו אינה מתיישבת עם הערת כב' השופט אברהם בדיון שנערך ביום 2.12.2014 לפיה "מדוע שלא תסכים המדינה לשחרור העורר? בכל זאת מדובר בעורך דין וחקירת מתלוננת הסתיימה". עוד מציין העורר כי בקשתו לשינוי תנאי המעצר הוגשה בהמלצת המותב לפניו נשמע ההליך העיקרי.

8. לגופם של דברים טוען העורר כי בית המשפט המחוזי לא ייחס חשיבות מספקת לסתירות המהותיות שהתגלו, לטענתו, בעדות המתלוננת. כן טוען העורר כי בישיבת ההוכחות שנערכה ביום 1.12.2014 נשמעו עדים אשר עדותם מחזקת את גרסת העורר ומחלישה, לטענתו, את גרסת המתלוננת. העורר טוען כי ההליך העיקרי אינו צפוי להסתיים בשנה הקרובה ומוסיף כי התארכות זו רובצת לפתחה של המשיבה. העורר מפנה בעניין זה להחלטת המותב שדן בהליך העיקרי לפיה "הצעתי לב"כ הצדדים 10 תאריכים נוספים... ואולם ב-90% מהם לא הייתה יכולה להופיע או באת כוח המדינה עקב דיונים אחרים שנקבעו לה או עדת התביעה". עוד טוען העורר כי בית המשפט לא ייחס די משקל לנסיבותיו האישיות או לעובדה שהוא נעדר עבר פלילי.

9. העורר טוען כי בית המשפט המחוזי שגה כאשר דחה את בקשתו לגילוי חומרי חקירה. לטענת העורר, הפרטים אודות חשבון הפייסבוק של המתלוננת נדרשים לשם התחקות אחר שורה של תכתובות שנערכו בין המתלוננת לבין העורר וכן בינה לבין עדים בתיק, ביחס לאירועים מושא כתב האישום. בעניין זה טוען העורר כי המתלוננת לא אמרה אמת כאשר טענה כי מחקה את חשבון הפייסבוק שלה בתאריך מסוים בו נקבה.

טענות המשיבה

10. המשיבה – באמצעות בא כוחה עו"ד אייל כהן – טענה בדיון שנערך לפני כי קצב התקדמות ההליך העיקרי הוא מהיר, ושלב ההוכחות צפוי להסתיים במהלך חודש ינואר 2015. המשיבה טוענת כי בערר טען העורר טענות אשר לא נטענו על ידי לפני בית המשפט המחוזי, שם הבהירה באת כוח העורר כי היא אינה טוענת לכרסום בתשתית הראייתית. המשיבה טוענת כי אין הצדקה לשחרר את העורר לאלתר ממעצר הבית בו הוא נתון, אך אין לשלול הקלה בתנאי מעצר הבית באופן שיאפשר לעורר לצאת ולעבוד. המשיבה מציינת כי באם תוגש בקשה שכזו היא תיבחן על ידה.

11. באשר לבקשה לגילוי חומרי חקירה, נחה דעתי כי לא נפל פגם בהחלטת בית המשפט המחוזי לפיה אין להעביר לידי העורר את המידע המבוקש מחשבון הפייסבוק או מהטלפון הסלולארי של המתלוננת.

12. סעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי מקנה לנאשם זכות לעיין בכל ראיה הנחשבת ל"חומר חקירה", כאשר חומר חקירה הוא כל מידע רלוונטי לאישום, אף אם הקשר שבין החומר המבוקש לאישום הוא עקיף או חלקי ואף אם הוא עוסק בפריפריה של האישום. יחד עם זאת, חומרים אשר מידת הרלוונטיות שלהם לאישום היא זניחה לא ייחשבו לחומרי חקירה. כמו כן, על הנאשם להצביע, למצער, על קיומו של "קצה חוט" בין החומר המבוקש לבין האישום, שאם לא כן עלול הוא להיחשב למי שיצא ל"מסע דיג" חסר גבולות [ראו למשל: בש"פ 8406/12 אלמוני נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (3.12.2012); בש"פ 4157/00 נמרודי נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(3) 625 (2000); בש"פ 9322/99 מסארוה נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(1) 376 (2000); בג"ץ 233/85 אל הוזייל נ' משטרת ישראל, פ"ד לט(4) 124 (1985)].

13. כאשר מדובר בחומרים אשר גילויים עלול לפגוע באינטרסים של צדדים שלישיים, לרבות זכותה של המתלוננת לפרטיות, נדרשת הערכאה הדנה בבקשת הגילוי לערוך איזון בין זכויותיו של הנאשם להליך הוגן לבין זכויותיהם של הצדדים השלישיים [בג"ץ 9264/04 מדינת ישראל נ' בית משפט השלום בירושלים, פ"ד ס(1) 360, 381-378 (2005) (להלן: עניין שרים); בג"ץ 620/02 התובע הצבאי הראשי נ' בית-הדין הצבאי לערעורים, פ"ד נז(4) 625, 635-636 (2002)]. בעניין שרים עמדה השופטת (כתארה אז) ד' ביניש על אמות המידה לעריכת איזון זה בין זכויותיו של הנאשם לבין זכויותיה של המתלוננת:

"...השיקול המרכזי ביישומה של נוסחת האיזון בין זכותו של הנאשם למשפט הוגן לבין זכויותיהם של עדים ומתלוננים לכבוד ולפרטיות הינו חשיבות החומר להגנת הנאשם. דהיינו, בכל מקרה תיבחן זיקתו של החומר לאישום ולנאשם ותיבחן האפשרות הסבירה כי תהיה בו תועלת להגנת הנאשם. בהתנגשות חזיתית בין זכות הנאשם למשפט הוגן לבין זכויותיהם של עדים ומתלוננים - דהיינו, כאשר מדובר ב'חומר חקירה' מובהק או כאשר ברי כי קיימת אפשרות סבירה שתהא בחומר תועלת להגנת הנאשם - יורה בית המשפט על גילוי של החומר לנאשם, אף אם יהיה בכך משום פגיעה בזכויותיו של עד או מתלונן. אולם, ככל שהרלוונטיות בין החומר הנדון לבין השאלות העשויות להיות במחלוקת במשפט רחוקה יותר, וככל שהזיקה בין החומר לפוטנציאל ההגנה של הנאשם נחלשת, כך יש ליתן משקל רב יותר לזכויותיהם של העדים והמתלוננים" [שם, עמ' 381].

14. בחינתו של החומר אשר גילוי התבקש על ידי העורר מגלה כי לא נפל פגם בהחלטת בית המשפט המחוזי שלא לגלותו. העברת חומר זה לידי העורר עשויה לפגוע פגיעה של ממש בפרטיות המתלוננת, שכן חומר זה כולל פירוט אודות תוכן שיחותיה עם סביבתה. כמו כן, כפי שציין בית המשפט, העורר לא הצביע על התקשרות קונקרטית בפייסבוק או בטלפון הסלולארי של המתלוננת אשר גילוייה רלוונטי להגנתו ואשר לא הועברה לעיונו על ידי התביעה. בהעדר הפנייה קונקרטית שתבסס, למצער, "קצה חוט" בין החומר המבוקש לבין האישום סבורני כי לא הוכח קיומה של אפשרות סבירה כי החומר המבוקש יתרום להגנתו של העורר. לפיכך, בנסיבות המקרה דנן, יש להעדיף את זכותה של המתלוננת לפרטיות על פני האפשרות הרחוקה כי בחומר המבוקש יתגלה פרט כלשהו רלוונטי להגנה.

15. באשר לבקשת העורר לעיין חוזר בתנאי מעצרו, לאחר שעיינתי בראיות שהובאו לעיוני ובפרוטוקולי הדיונים

בהליך העיקרי נחה דעתי כי אין בחומרים אלו כדי לאיין את התשתית הראייתית הלכאורית להוכחת אשמת העורר.
הנפקות המלאה של הדברים אשר מסרה המתלוננת בחקירתה הראשית ובחקירתה הנגדית תיקבע על ידי בית המשפט
הדן בהליך העיקרי, בשלב הכרעת הדין. אולם, בשלב זה ניתן לקבוע כי אין בתהיות המסוימות העולות ממקרא
חקירותיה כדי להצדיק ביטולם תנאי השחרור למעצר בית. גם הדברים שטען העורר ביחס לעד השוטר מזאווי אינם
מצדיקים, לטעמי, את ביטול המעצר.

16. יש לציין כי בקשת העורר לפני הינה "בקשה לשחרור מלא". כאמור, בקשה זו דינה להידחות. יחד עם זאת
פתוחה הדרך לפני העורר להציע שינוי בתנאי חלופת המעצר באופן אשר יאפשר לו לצאת ולעבוד. יש להניח כי באם
תוגש בקשה שכזו היא תיבחן על ידי בית המשפט המחוזי בכובד ראש.

ניתנה היום, ו' בטבת התשע"ה (28.12.2014).

ש ו פ ט
